

Absorbera

Del 4

av

Sandra Gustafsson

Det såg ut som förra gången. En vägg av plast. Eller kanske glas. Två väggar målade i en grå färg, lite väl mörk. En järndörr med flera lås som fick henne att känna sig som en figur i en tecknad film. Någon som var inlåst för alltid, då alla nycklarna aldrig hittades eftersom de låga gömda på en dyig botten inuti ett sjunket skepp. Hon hade bara det här bordet att klamra sig fast i, trä, med en matt lack över. Susanne strök med handflatan över bordet och kände gropar, stickor, andras händer, tårar och inbrända ångest.

Johan Eriksson iakttog henne från andra sidan bordet. Han hade aldrig sett en människa med fiskögon tidigare. Det fanns ingen skärpa, inget... liv. Han mådde illa. Det var som att sitta framför ett lik som snart skulle börja gå omkring med ett hål i bröstet. Han vände blad i sin pappershög, harklade sig och log.

”Jag skulle vilja be dig om en sak. En viktig sak.”

Han stirrade henne på högra kinden för att kunna hålla rösten stadig. Den ville inte vara det nu. Den ville skrika i panik. Slå omkring sig och trycka på larmknappen. Den här kvinnan, den här... människan, skrämde honom mer än Tobias och fem av landets värsta förbrytare.

Susanne såg på honom. Hon nickade lite grann, och lade huvudet på sned, för att visa att hon var uppmärksam. Att hon visst levde.

”Jag vill att du berättar om pojkarna. Berätta hur deras relation var.”

”Pojkarna?”

Rynkan var djupare nu, med skuggspel som fick honom att flytta sig i stolen.

”Du menar Tobias och Joakim?”

”Jag menar pojkarna, när de var små. Jag vill veta hur det var. Hur var de?”

”De...”

Hon andades in, höll en våg av gråt ifrån sig, och försökte igen.

”De var olika.”

Trots suset i öronen kunde hon höra deras andetag i mörkret. Snoret under näsan torkades bort med högerhanden, som i sin tur torkade av det på kläderna. Ögonen sved av all gråt, av allt smink och av alla misslyckanden. Inte bara kvällens, utan allt som gått åt helvete. Det var det här han pratat om pappa, packet. Hon var ett *pack*.

Susanne hade varit på ett bra humör den morgonen. Trots ungarnas klagan, *måste vi äta här varje dag, mina pommes frites är mjuka, varför fick inte vi ett parasoll, min is är slut och varför får inte jag glass varje dag när du dricker vin varje dag*. Hon ville slå Tobias då, men han fick en glass istället. Och båda fick pengar till spelhallen, biljardborden och tuggummiautomaterna. Såg efter dem när deras solblekta hår försvann in i folkmassan.

Hon borde vara där, med dem. Vara en närvarande mamma, en bra mamma. Hon borde inte låta dem gå bort men hon gjorde det. Hon ville inte ha barn. Det här var hennes dag. Nu skulle hon göra vad hon ville.

”Thank you!”

Susanne lyfte glaset i en skål mot servitrisen som gav henne en ingående blick som vandrade över hennes urringning och ansikte. En bister min. Jävla spanjackhoppa, muttrade Susanne mellan tänderna och svepte halva glaset. Det brände i magen. Hon harklade sig, tände en cigg och slog förväntansfull upp drinklistan, drog två djupa halsbloss på varandra och vinkade till sig

kyparen istället. Pekade med en lång nagel på en färgglad bild.

”Una verde.”

Hon log när han upprepade hennes beställning, rättade till sitt linne, bh:n där under och rökte, sökte med blicken och tänkte med darrande hjärta *i natt ska jag knulla*.

Han dröjde inte så länge, bara två klunkar av den gröna drinken i det stora glaset med simmande mynta i. Han luktade starkt av parfym, lite för mycket faktiskt, men han höll fram en tändare, såg henne djupt i ögonen och hon sög in röken och svalde sin längtan. Snart så. Men inte för fort. Hon ville känna sig uppvaktad, vacker och åtrådd. Hon kunde vara vacker. En drink till bara.

”I have been watching you” sa han.

Susanne log bara till svar. Såklart han hade. Hon gick hit en del.

”You are travelling alone? No friend?”

Hans blick i hennes bh.

”No, no friend”, svarade hon och tömde nästan sitt glas. Det var starkt, och hon höll igen en rysning. Vänsterögat gjorde en ofrivillig blinkning. ”No friend. Just me and...” Hon drack upp de sista dropparna. ”Just me and myself.”

Mannen såg lättad ut. Han ville väl också knulla, kanske så mycket att en eventuell rival inte var intressant nog att mota bort, fältet skulle vara fritt.

”Can I buy you a drink?”

Han höjde handen i luften och hans skjorta dansade i vinden. Susanne följde blicken ut till hans fingerspetsar. Svalde hårt, för hon visste var de där fingrarna skulle vara om en kort stund.

”Yes, please. Something cold, it is very hot.”

Hon lyfte bröstkorgen, önskade att de satt nakna någon annanstans, han med sin mun runt hennes bröst, med sin mun överallt. ”Just something cold”, sa hon och log.

Nu undrade hon hur tystnaden kunde skava så mycket. Hon hasade sig fram över stengolvet, sakta, för att inte väcka ungarna. Ut på balkongen. Den ljumma vinden fick henne att omedelbart börja gråta igen. Med en underläpp som levde ett eget liv drog hon till sig handväskan som hängde på ryggen. Med ryggen mot husväggen, knäna mot magen och blicken fäst långt

bort

bort, tände hon en cigg. Händerna skakade. Knogarna blödde. Första halsblosset brände i halsen. Hon hostade till och svalde. Kände fortfarande hans smak, svalde igen för att inte kråkas, rökte mer för att rensa ur och lugna ner sin kropp som skrek efter lindring.

Han hade köpt två drinkar, tänt hennes cigaretter, hopp och allt annat som sovit gott hela vintern.

Hon tog av allt som på något sätt gjorde illa eller skavde. Till slut låg hon på balkongen i bara trosorna, med armarna om väskan som hon höll mot magen.

Hon vaknade varm. Allt gjorde ont och väskan mot magen fick henne att hålla balansen. Öppnade munnen som sprack i mungiporna. Susanne rörde på händerna och kände ett täcke. Vred sig lite, men stannade till eftersom

det värkte precis överallt. Det var ordentligt varmt, hon drog bort täcket och väskan klibbade mot magen. Hon ropade med viskningar efter Joakim men fick inget svar, kröp in på det svala golvet, låg en stund på magen, och fortsatte krypandes in i badrummet.

Hon satt på golvet i duschen tills varmvattnet tog slut. Tvättade sig i ansiktet med ömma händer, strök över blåmärken och trasig hud med darrande fingrar.

Det här var inte hennes fel.

Det här var en konsekvens av det liv hon befunnit sig i, som hon tvingats in i.

Hon låg på sin säng när Joakim kom in i rummet. Han stannade tvärt och stirrade på hennes ansikte. Svalde. Men stod kvar en bit bort.

”Vad har hänt?”

”Jag blev rånad.”

Han rörde sig inte. Stod där och famlade efter någonting. Såg hennes väska på golvet men sade ingenting. Hon såg det. Såg också att han behövde få en anledning till att vara kvar här.

”Gör det ont?” frågade han.

”Det går över.”

Hon hade tårar i ögonen på grund av förnedringen, inte smärtan, och hon ville säga det men visste inte vilka ord hon skulle använda, hur man pratade om sådant här.

Joakim stod kvar, flackade med blicken, letade efter en ursäkt att gå sin väg. Det var så uppenbart. Men hon kunde inte ge den till honom.

”Vill du ha något?” undrade han.

”Nej.”

”Okej.”

Susanne såg på honom, och skammen över att inte nå fram gjorde lika ont som natten innan.

”Olika säger du.”

”Ja.”

Han såg inte på henne. Valde att resa sig och gå omkring istället.

”Vad säger deras pappa?”

”Samma sak, antar jag. Fast han var borta mycket.”

Johan stannade och stirrade på honom.

”Du uppfostrade dem ensam?”

”Jag tänker inte svara på frågor om min familj. Det har ingenting med Joakims... död att göra.”

”Klart det har, i allra högsta grad! Jag vill veta hur deras relation var när de växte upp. Vad sa Joakim om Tobias missbruk till exempel?”

Hon såg på honom, uppenbart skakad nu.

”Vad händer om jag vägrar svara?”

”Försvårande av utredning.”

”Då blir det så. Jag försvårar din utredning.”

Tobias hade svårt att sitta still, ville bära tungt, känna att han fanns kvar i sin kropp och inte bara i skuggan av den. Han var mycket medveten om att Johan Eriksson såg allt det där.

”Jag har pratat med din mamma lite grann och-”

”Varför det?”

Johan låtsades inte märka att Tobias avbröt honom.

”Och hon är... hon ger oss intressanta uppgifter om mordnatten.”

”Jaha?”

Tobias blinkade bort svetten ur ögonen.

”Vad säger du om det?”

”Vad ska jag säga? Att hon ljuger? Jag vet ju inte vad hon har sagt.”

”Så här är det, du ringer till sos alarm och berättar att du är på stranden med Joakim, eller hur?”

”Jaha?”

”Din mamma ringer till sos alarm och säger att du är i hennes lägenhet. Hon säger vidare att han, vilket är du, har dödat ”honom”. Varför säger hon så?”

”Har du frågat henne?”

”Ja, och nu frågar jag dig.”

”Du måste sluta med att fråga saker som jag inte kan svara på.”

”Fast du måste väl veta om du har dödat Joakim?”

”Jag har redan sagt nej, men du tror mig inte.”

”Vi har en kvinnan som ringer larmtjänst och anger dig, som säger att du har dödat ”honom”, och en

annan kvinna som inte säger någonting, en kvinna som du däremot pekar ut.”

”Det är hon.”

”Det är en allvarlig anklagelse Tobias. Tänk på vad du säger.”

”Du anklagar mig hela tiden!”

”Flera bevis pekar mot dig. Det skriker skyldig om dig.”

Han drog ett streck över sina anteckningar för att markera för Tobias att nu var de klara med det här, nu kunde han lika gärna erkänna på en gång. Då kunde det här ta slut. Tobias blängde på honom. Torkade svetten från överläppen och drog handen genom håret.

”Det här luktar för fan justitiemord.”

”Du här är inte en rättegång Tobias! Men det ser inte så jävla bra ut för dig, så det kanske är läge att börja prata nu!”

Johans tur att dra näven i bordet.

Han var trött, trött på människor som han, som Tobias, som tog plats i den här världen utan att be om lov, utan att be om ursäkt.

Några klunkar vatten bara. Samla sig lite och fortsätta vara den som hade övertaget.

”Din mamma säger att ni inte tyckte om varandra, du och Joakim.”

”Jaha.”

”Hur kommer det sig att du inte tyckte om honom?”

”Jag har aldrig sagt det.”

”Jag säger det. Varför hatade du honom?”

”Hatade?”

Tobias suckade.

Såg ner på sina ärrade händer, de med kraft nog för att överleva. Övervinna allt.

Men det här, nej, Tobias orkade inte det här. Han ville säga något, men det blev trångt i hjärnan, alla ord och meningar snubblade över varandra och han bara skakade på huvudet. Han kunde inte förklara.

”Mamma.”

Tobias hörde själv att han lät rädd, liten och svag. Det var inte meningen, han ville hjälpa henne. Vara modig och visa att han fanns där.

Susanne öppnade ögonen och någonstans där bakom det mörka och kletiga sminket såg han henne. Hon blundade igen. Försökte prata men rösten var borta, ut kom en hes viskning.

”Hämta Joakim.”

Hon rörde sig inte. Upprepade bara sin önskan, men Tobias lyssnade inte. Försökte nå fram med sin röst, visa att han fanns här, att han var nära och kunde hjälpa henne.

”Mamma... jag kan hämta mitt täcke.”

Han var framme nu, rörde vid hennes axel. Satt där i solen, med ljudet från havet och prasslande palmer svävande runt honom. Hans röst darrade, precis som läpparna, och ansiktet som inte hade bestämt sig för vad han kände. Tobias höll sina händer över henne, funderade på om han skulle han våga röra vid det som var hon.

Allt såg ont ut.

Allt var trasigt.

”Hämta Joakim.”

Hon blundade fortfarande.

Tobias reste sig. Såg på henne där hon låg, liten och kantig som en fågelunge. Han hade sett dem på film i skolan.

Nakna, hjälplösa och fula. Läskiga. Han backade, vände sig och gick med snabba fötter över stengolvet in till deras rum. Ryckte täcket av Joakim som låg i sängen, ovetandes

om paniken som fyllde rummet, släpade med sig det ut på balkongen och lade det över henne.

”Han sover.”

Hon nickade till svar. Drog in kanten på täcket under hakan och försvann.

Tobias stod kvar en lång stund. Satte sig på huk och kände med ett finger på hennes kind, över sminket med ränder i, över porig solbränd hud. Böjde sig fram och luktade på hennes hår. Hon luktade hav och sprit.

”Sara, det här dubbellivet du höll på med...det verkar jobbigt.”

Johan talade med snälla ord. Log lite, lagom för att hon skulle förstå att han var någon att lita på nu, att han var hennes sida.

”Jo.”

”Jag förstår att det här är extremt påfrestande för dig, jag förstår det, men jag måste fråga mer, det är viktigt.”

”Jag vet.”

Hon strök bort håret ur ögonen. Johan tyckte att hon såg... sträv ut. Ett drag runt munnen som han inte kände igen.

”Du flyttade in med Joakim på Tobias begäran, men vad ville du?”

Hon såg på honom, gjorde en ansats att säga något men vek undan med blicken. Hon svarade inte. Johan vände på sitt block och sköt fram det mot henne.

”Du kan skriva ner det.”

Hon tog pennan som han höll i den andra handen.

Drog undan tröjärmen så att hennes fingerspetsar stack fram. Lutade sig över blocket och skrev något, släppte pennan och tittade bort.

Johan vände sakta blocket med en hand, och läste.

Tobias får alltid som han vill eftersom han vet

hur han ska göra

Johan läste meningen två gånger och nickade.

”Tack Sara.”

Hon var ensam i deras lägenhet, Joakim var på utbildning igen.

Hon satt med två mobiltelefoner framför sig. Med den ena hade hon precis ringt till Joakim och sagt god natt. Han sa att han älskade henne. Hon sa detsamma. Någonstans ville hon tro att det var sant, att deras kärlek kunde överleva det här, överleva Tobias, för Joakims skull.

Hon tryckte kortnumret #1 på den andra mobilen. Den hade hon fått av Tobias för att de skulle kunna prata ostört utan att Joakim skulle upptäcka något. I början tyckte Sara att det kändes spännande, men efter hand hade hon blivit mer och mer paranoid.

Måste alltid veta var hon hade den andra mobilen, hon var livrädd för att glömma den framme och bytte gömställen flera gånger i veckan. Tobias hade pratat om konsekvenserna som skulle drabba dem om hon slarvade med telefonen, så hon försökte verkligen vara noga med den.

Sara scrollade bland sms:en. Läste Tobias kärleksförklaringar till henne och hon blev varm inuti. Läste meddelanden där han skrev vad han ville göra med henne, om vad de skulle göra tillsammans. Det fanns bara de, hon visste det, men ibland blev det svårt att hålla fokus med Joakim så nära inpå.

Hon ringde upp Tobias och sa att han kunde komma över. Stängde av ljud- och vibrationsfunktionen på mobilen och gömde den högst upp på bokhyllan bakom några gamla skolböcker. Hon tog en dusch, och tvättade sig med tvålen som Tobias hade köpt till henne. Det fanns ingen parfymdoft, doftade bara rent, som en krispig vind en sommarmorgon vid havet.

Hon klev ur duschen samtidigt som hon hörde dörren slå igen. Tobias hade egen nyckel. Han dök upp i badrummet, log när han såg henne naken.

Han böjde sig fram och kysste hennes bröst, hals och stack in tungan i munnen på henne.

”Gör han så här med dig?” sa han lågt i hennes öra.

”Nej” viskade hon till svar. Kände hur det brann inuti, att hon ville ha honom.

”Vadå nej?”

Han hade fått av sig jeansen och hon hjälpte till med resten. Han lyfte henne och gick mot sovrummet.

”Nej, han gör inte så här med mig.”

”Hur då så här?”

Han kysste henne och hon greppade om hans rygg, måste få honom närmare.

”Han gör inte så att jag blir så här kåt.”

”Vill du det?”

”Ja.”

”Vad vill du?”

Hans händer och tunga överallt nu.

”Jag vill bli kåt.”

Han log.

Placerade en stol framför väggspeglarna och hon ställde sig på den, på knä, lutade sig fram med händerna mot speglarna. En hand runt hennes axel, den andra höll i höften. Stötte in när hon tog emot, såg henne i speglarna där hon såg honom.

”Han kan inte göra det här med dig Sara.”

”Hur träffades du och Joakim?”

”På Fjäderholmarna, på krogen där båtarna lägger till. Jag var där med några kompisar. Vi hamnade vid samma bord.”

Hon log osäkert, som om Johan skulle ta illa upp. Hon fick tårar i ögonen.

”Det är ett fint minne” sa Johan och räckte henne en näsduk. ”Du tyckte om honom.”

”Mm.”

”Ända tills Tobias dök upp.”

Hon svarade inte. Snöt sig i näsduken och ena handen började darra.

”Vad sa han egentligen till dig Sara, vad bad han dig göra?”

”Vad menar du?”

”Tobias har använt dig eller hur? Han har sagt saker till dig, utnyttjat dig för att komma åt Joakim, eller

hur? Vad ville han att du skulle göra mer än att flytta ihop med Joakim? Skulle du döda honom, sa han det?”

”Nej! Han har aldrig sagt så!”

”Vad har han sagt då? Bad han dig inte flytta in i lägenheten?”

”Jo.”

”Varför?”

”För att han ville ha den!”

”Ville ha den?”

”Ja! Det var hans!”

”Sa Tobias att det var hans lägenhet?”

”Ja, han sa att det var invecklat, att han inte ville att jag skulle bli indragen i deras bråk, att det var för att han skulle kunna få tillbaka lägenheten.”

”Nu förstår jag. Så när du sedan skulle göra slut med Joakim och någon av er flyttade ut kunde du kräva att få lägenheten?”

”Ja, precis så sa han. Tror du mig inte?”

”Jag tror att det är lite allvarligare än så.”

”Jag orkar inte mer...”

Sara grät i händerna. Höll händerna för ögonen, för allt som försökte komma in igen.

”Du orkar mer än du tror Sara. Jag vet det, du vet det, och det är väldigt viktigt nu, jag menar verkligen det,

att du berättar om det är något du vet om Tobias som kan ha lett till Joakims död. Dödade Tobias honom?"

"Nej, har jag sagt!"

"Har han gjort illa dig någon gång?"

Hon stelnade till. En sekund bara, men Johan såg att det hände något.

Det ringde någonstans i väskan. Hon hittade inte mobilen utan fick stanna på gatan och leta ordentligt. Det stod Joakim på displayen. Magen krampade till. Ett djupt andetag och sen svarade hon.

”Hej älskling!”

”Hej, vad gör du? Det tog lång tid innan du svarade.”

”Jag hittade inte mobilen. Vad gör du?”

”Jag har tränat. Tänkte höra om vi skulle ses i eftermiddag, jag kom loss tidigare.”

”Nu?” Hon kollade sin klocka.

”Har du slutat?”

”Ja, precis nu. Jag fick gå lite tidigare.”

”Då kan vi ses, vad glad jag blir!”

Sara log åt hans spontanitet. Visste inte vad hon skulle säga, började gå men vände sig om och där stod Tobias.

Armarna längs sidorna och benen brett isär. Han påminde om en skyltdocka. Hon stannade. De stod två meter ifrån varandra. Sara visste inte vad hon skulle göra med sitt leende, telefonen och sig själv. Tobias gestikulerade genom att dra ett finger över halsen att hon skulle avsluta samtalet. Hon gjorde det, utan att släppa honom med blicken.

Runt omkring dem fortsatte vardagen som vanligt. Deras liv pågick utan att någon uppfattade stämningen.

Sara höll fram luren mot honom och han tog ett steg mot henne och tog den. Släppte den mellan dem på trottoaren och stampade på den. Han böjde sig ner och tog upp resterna och pekade på sin bil som stod bredvid dem.

”Hoppa in.”

Sara öppnade bildörren där bak och slängde in sin väska först. När hon skulle kliva in föste han henne åt sidan, tryckte igen dörren och sa åt henne att sätta sig fram. Hon vågade inte se på honom. De körde under tystnad några minuter. Sen kom hans hand flygande utan förvarning och träffade henne rakt över näsan.

”Din jävla hora! Vad är det du gör?!”

Ett slag till som träffade hennes underarm. Hon skyddade ansiktet och undrade vad som hände och hur hon skulle få stopp på det.

”Ingenting!”

”Du och Jocke! Tror du inte jag fattar? Tror du inte jag fattar hur du planerar, va?”

”Vad menar du?”

Hon satt med blödande näsa bredvid honom, och stirrade maniskt på hans ansikte för att vara beredd. Hennes ena framtand värkte när hon pratade. Skräcken klättrade snabbt nu, fick hennes strupe att knytas ihop, göra något litet ännu mindre. Hon fick släppa ner hakan för att kunna andas ordentligt.

Han körde ut ur staden, bort från alla människor och utvägar. Förbi en hästgård, flera hagar, ängar och små hus. Hon förstod ingenting.

”Snälla Tobias... du skrämmer mig.”

”Skrämmer jag *dig* din jävla fitta! Det är ju *du* som håller på! Det är ju du som håller *på*!”

Han knuffade henne på axeln och det fick henne att vakna till. Ögonvitan skymtade bakom håret som klibbade vid hennes näsa.

”*Du* ville ju att jag ska bo där! *Du* ville ju det! Inte jag! *Du* ville det! Varför ville du det? Varför ville du det när vi ska vara ihop! Varför tvingade du mig att flytta dit?!”

Rösten sprack nu, den var hög, hysterisk. Hon fick panik, slog med en hand mot hans huvud och blodet stänkte från hennes näsa när hon skrek åt honom att stanna, att släppa ut henne, låta henne gå.

”Håll käften!”

Han drog till henne med en arm över ansikte och bröst. Svängde in på en stor grusplan intill en skogsdunge. Han klev ur bilen och gick runt den, slet upp dörren på hennes sida och greppade hennes arm.

”Kom hit för i helvete!”

”Sluta nu! Släpp mig!”

Hon spjärnade emot, försökte krångla sig ur hans grepp, slog honom i ansiktet och han stannade upp. Stirrade på

henne. Och hon kände igen blicken. Hon hade ingenstans att ta vägen nu.

”Så du hänger med Joakim bakom min rygg?”

”Men-”

”Du ska bara svara på mina frågor. Okej?”

”Okej.”

”Vad ville han?”

”Träffas.”

”När då? Du såg så jävla glad ut! Är du jävligt glad med honom? Är du det?”

”Nej! Jag blev förvånad att han ringde, han... han ville träffa mig nu.”

”Vad ville han göra nu då? Ni hade bestämt det här eller hur? Du slutar inte så här tidigt, eller hur? Och han slutar aldrig tidigt, så vad fan skulle ni göra?!”

”Jag vet inte! Jag tryckte bort honom, du var där. Jag vet inte Tobias, jag vet inte vad han ville!”

”Du ljuger.”

”Nej!”

”Han ville knulla eller hur?”

”Jag vet inte!”

”Det vet du visst! Du vet det!”

Han knuffade henne så att hon föll ner i gruset. Tobias gick efter och ner på knä och drog upp henne, vände på henne, drog upp kjolen och slet av henne trosorna. Hon försökte prata med honom, få honom att komma ihåg att det var hon, Sara, att han älskade henne. Att de ville vara med varandra. Att de älskade att älska. Hon måste sluta kämpa emot, måste visa att hon ville ha honom lika mycket, få honom att stanna upp och se henne. Hon använde sig av ljud, ord som han tyckte om, försökte bli upphetsad, ville verkligen känna att det var detta hon längtat efter. En hand som kördes in och upp och in och ut och hennes knän gjorde ont samtidigt som träden stod och såg på.

Han höll hårt om hennes höfter och hon kände huden röra sig, slå mot honom och knäna ville lossna nu och hon vände sig, försökte vända sig helt, vrida sig loss för att få ögonkontakt, få honom att komma ihåg vem hon var, *att* hon var, och så knäna.

”Titta inte på mig!”

Han försökte tvinga henne tillbaka, gled ut och tryckte till och kom in fel, skrek när det genast gick för honom och hon gick sönder. Han slet henne hårt mot sig igen och igen *och igen*

och hon rev honom någonstans.

Hon log mot honom när han hade kommit.

Vände sig om och log.

”Du vill ha mer?” Hans ögon var vattniga och rödsprängda när de stirrade in i hennes. Saras ansikte blodigt och svart efter smink. Men hon nickade.

Han var fortfarande hård och vände henne helt mot sig, drog hennes nakna ben i gruset. Hon kämpade mot gråten, kunde inte prata för hon vågade inte visa rädsla. För en sekund tänkte hon att nu, nu kommer han ihåg mig, nu kommer han att älska mig igen, så hon gav sig. Visade sig villig, för någonstans var hon det, och han greppade henne runt huvudet och hon fick honom i munnen, stor och kladdig. Han ville att hon skulle se på honom och hon såg på honom, hjälpte till, smekte honom, kände hans händer i sitt ansikte och sen honom i hela munnen, halsen, mer och mer och överallt.

De satt i bilen när solen gick ner. Han rökte med armen hängande ut genom fönstret. Hon satt bredvid med huvudet lutat bakåt. Armarna vilade i hennes knä och hon andades med öppen mun. Han såg på henne en lång stund.

”Varför gör du så här Sara?”

”Jag vet inte.”

”Varför pratar du med honom på det där sättet? Du vet hur jag blir. Jag blir så här galen bara för att jag älskar dig. ”

”Förlåt.”

”Det här är vår kärlek, kasta inte bort den. Då vet jag inte vad jag gör.”

”Jag ska inte försvinna.”

”Jag vet. Du ska inte försvinna.”

Sara drack lite vatten och tog emot en ny näsduk av Johan innan hon svarade.

”Nej.”

”Nej? Han har *inte* gjort illa dig?”

Hon svarade inte, såg honom bara rakt i ögonen och han tyckte nästan att hon var genomskinlig, att han kunde se rakt in i henne.

Han förstod plötsligt.